

МОГИЛКА

Давно це було. На дворі запалився гарний вечір. Світив повний місяць. Чоловік та жінка якраз помостилися спати. Місяць через вікно світив прямо на них. Чоловік дивився, дивився на місяць, а потім тихенько засміявся. Дружина стала допитуватися з чого той сміх. Довгенько не відповідав чоловік, а зрештою таки на домагання жінки розповів їй історію.

- Якось на Волинь з Рівненщини ішли купці, а коли вертались додому, їх перестріли в лісі рівненчани. Добро забрали, а щоб позбутись свідків, вирішили їх вбити. Один з купців і став проситися: "Місяченьку-

братику,
б у д ь
с в і д -

ком." Отя й згадав, дивлячись на місяць. Вже пройшло з того часу стільки років, а де той свідок? Мовчить місяць...

Жінка, як і всі жінки, поділилася такою новиною з кумою, а кума - з подругою і дійшло до влади. Влада взяла чоловіка в оборот - то він і розповів усе, як було. Знайшли усіх нападників і десь заподіли. Ніхто не знає, де зловмисники поділись. А на місці смерті купців насипали могилу, обгородили й стали звати те місце "Могилка". Тепер уже й слідів її не видно. Але старі люди знають, де те урочище.

Записав Володимир Поліщук

ЛЕГЕНДИ РІДНОГО КРАЮ

Полісся. – 2013. - №05/07 лютого/